

În memoria profesorului Vicol Ivanov (14 februarie 1936-11 ianuarie 2006)

Pentru tot și toate există un timp la trecut. Dar această graniță, pe care nu o vedem dar o simțim nu poate schimba un adevăr. Pentru mine Vicol Ivanov nu a fost... Vicol Ivanov este tatăl meu!

Ca părinte, ne-a sfătuit, ne-a încurajat, ne-a îndrumat, ne-a dat puterea de a ne alege viața dar, mai presus de toate ne-a iubit necondiționat.

Ziua de 31 ianuarie 2016 a fost dedicată omagierii sale iar sediul Centrului Cultural Multiethnic de pe strada Victoriei, Nr. 22 a devenit „Centrul Cultural VICOL IVANOV”. Am ascultat, cu emoție, cuvintele spuse de cei prezenți, care l-au cunoscut, l-au respectat și l-au iubit. ”Cel mai iubit dintre lipoveni”, „model pentru generațiile tinere”, „omul dedicat emancipării comunității locale”, „Vicol Ivanov –Ctitorul”, „omul gata să facă bine tuturor”, „Omul școlii”, „ cel care știa să-și dăruiască sufletul” sunt numai câteva din expresiile pe care cei invitați le-au folosit și care o dată în plus mi-au confirmat regretul permanent că viața unui asemenea om s-a terminat prea repede.

Unul dintre distinșii participanți într-o discuție cu mine, m-a întrebat mai târziu oare cum ar fi putut să poarte Domnul profesor atâta recunoștință, atâta dragoste, atâta respect dacă ar fi fost în sală.

Cu siguranță că alocuțiunile ar fi fost total diferite dacă el ar fi fost fizic în sală. Și, cu siguranță că el le-ar fi purtat cu bucurie, cu mulțumire, cu satisfacție și cu lacrimi în ochi.

prof. Marina Ivanov azi Ampleev

Adresare către Profesorul meu, Vicol Ivanov

Iată-mă în situația de a mă adresa după atâția ani Profesorului meu de limba rusă Vicol Ivanov. Împrejurare grea, împrejurare emoționantă, plină de bucurie dar și umbrită de tristețea că el nu are cum să mai audă adresarea mea, nu are cum să o mai citească.

Despre Profesorul Vicol Ivanov îmi este greu să vorbesc - indiferent de împrejurare - pentru că el a rămas în amintirea mea nu doar ca un dascăl desăvârșit, ci și ca un om de excepție. Ceea ce pot să spun este că a fost un dascăl cu vocație, cu har, care a știut nu doar să transmită cunoștințe elevilor săi, dar a avut inteligența de a-i considera prietenii săi, de a se coborî la nivelul lor de copii și de a-i ridica la nivelul său, făcându-i să se simtă - cel puțin în ceea ce mă privește - egali cu el, fără ca prin aceasta să-i fie știrbită autoritatea sau prestigiul.

Știi că Profesorul Vicol Ivanov iubea poezia lui Esenin, romanele lui Dostoievski și ale lui Tolstoi. Și mai știi că Profesorul Vicol Ivanov avea un motto preferat din Lev Tolstoi care suna așa: "Cel mai fericit om este acela care face fericiți un număr cât mai mare de oameni". Nu știu câți oameni a făcut el fericiți, probabil că mulți. Pe mine m-a făcut în mod sigur fericită. Am fost un copil fericit. El a fost și rămâne pentru mine Domnu' Trandafir, Domnu' Trandafir al meu. Și orice copil care are un Domn Trandafir este un copil fericit.

Eu, în fiecare clipă a existenței mele voi rămâne eleva lui, fetița de la Tulcea, care n-a vrut să facă limba rusă, dar după ce a acceptat jocul hazardului, a primit de la el cuvântul învățaturii, l-a respectat și l-a iubit în același timp și i-a făcut parte mai apoi din bunurile sale cele mai de preț: din gândurile sale, din inima ei. Eu când spun limba rusă spun de fapt Vicol Ivanov, datorită lui socotesc limba rusă o limbă expresivă, dulce, armonioasă, capabilă să exprime trăiri și sentimente adânci. Legătura mea aproape continuă cu limba rusă a fost de fapt o legătură continuă cu el.

Închei rândurile mele și semnez, nu fosta elevă ci eleva Profesorului Vicol Ivanov,

Doina Minciu.